

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. септембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду ружониси се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Преплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Сад тек знамо. . . .

Сад тек знамо, што досад не знасмо.

То не беху мере пустоловне
Кад се језик маџарски увео
У србинске у школе основне.

„Зашт' деца нам да се муче тиме
Кад ни српски не знају правилно?“
Питасмо се, левом крестисмо се,
— Али ми се преварисмо силно.

У мусају томе непојамном,
Ту је било духа пророчанска;
И за оном загонетком мутном
Ево брзо и одгонет каска.

Да се деца, српска деца мала
Тиме муче, нико није прашт'о.
Но тај мусај имао је смисла —
Сад тек знамо зашто.

Тим се хтело да се Српчад
С црквом својом боље сроде:
Да разуму свог владику
Кад им дође у походе.

У В. Бечкереку.

Хазафић.

„Највећа бура овога века.“

Познато је, да су неки звездари прорекли за 5., 6., 7. и 8. септембар највећу буру овога века. До душе није било те буре, али је већ само пророчанство изазвало буру. Чега вам ту није било.

Сваша Макрена се хвали да је јефтино прошла; њу цела та ствар не стаје више од 20 новч. Метнула је на лутрију (амбо-терно) бројеве 5, 6, 7, 8, па 20

новч. било и прошло. Није ни иначе извукла лутрију јер да је њен Стева дознао да је опет сецовлаа било би и буре и лутрије.

И неки мој комшија прошао је доста добро. Син га дочекао на вратима те му рекао: „Отац, пази само мама каже да ће данас бити буре какве још ниси доживио“, а мој комшија кад зачу то, оде од куће и вратио се тек сутра натраг. За њега је први дан буре, усљед тога прошао тако тио, као ниједан у његовом брачном животу.

И Герман Анђелић дозволио је, да се спрема бура. Он до душе није то дознао из новина, јер он чита само оно по новинама, где о њему пишу. (А зна се већ како пишу новине о Герману) него је Герману вест о бури доставио његов послужитељ Ђура. Дobar је то човек. Чим је прочитао ту вест, одмах му дође у памет: „дај да јавим ово моме господару, јер је много грешан, па неће згорег бити да се приправи, измири са богом и људма да не оде овако на онај свет.“

Кад Герман чу шта веле звездари, он се љуто ражалио и једва га је развеселио Ђура. „Ништа ваша светост, рече Ђура, ако пропадне свет, бар ће пропасти и српска аутономија. Дакле је ипак нека добит.“ Разуме се по себи да су те Ђурине речи поутишле Германа.

Но Ђура не би био Германов послужитељ, кад неби знао повешто и из Библије. И он се сетио, како је бог за време „потопа“, наложио „патријару“ Ноју, да направи лађу, те спасе свет од пропасти. „И како би то било“, мислио је Ђура, да нешто Герману падне у део негдања нојева улога? Зашто да не! И Ђура поче већ мислити, шта би требало понети у „арху Германову.“

И одиста занимљиво је то питање: „Шта би Герман сместио у лађу, да се не утре фела ничему корисному?“ Прво и прво би без сумње стрпао у

лађу Јоту, затим уместо оног белог нојевог голуба, страпао би гаврана. Неби дабогме забравио ни ине животиње. Постарао би се да неизостану стенице и пијавице (разуме се народне пијавице) за тим не би смела фалити ни лисица, а већ да би понео трутова, бумбарева и то од ових црних, и то се зна. Но шта смо заборавили? Та разуме се да би понео и гуштера, гуштера, и то зеленог гуштера. Но крај бумбара и црних трутова сигурно би се сетно да понесе и коју „кокицу“, „грличицу“, „пилевце“. А од растиња понајмање би забравио на „ружу“, „јелу“ „белу лилу“ и томе подобно. Ван тога би тешко допустио да се утре фела оном рену, што га три калуђера поједу за 200 фор. преко зиме. Иначе сумњам да би заборавила „његова светост“ понети и неколико Даљаца и Белобрђана, јер коме би у оном великом ковчегу из дуга времена — одмеравао?

Но узалуду је сад о томе говорити, кад није дошло до буре, а још мање до тога, да Герман спасава свет. Он сад шта више иде у Пеншту не бил упропастио и зборни ред.“ Бајаги зове се „изборни ред“, а да тога уништи, уништио би цео автономни ред.

Него ако је збиља тако, овда ево и ја проричем страшну буру и то буру против Германа. Падаће клетве као киша; грмнуће сваки свестан члан нашег народа, а може и да севне, јест севаће и то ће Герман севати.

Ето какав сам ја пророк, и то бољи него Фалб. Но свет се молио богу да се Фалбово пророчанство не испуни, а знам да ће се бар српски свет молити, да се моје пророчанство испуни.

У ш т и п ц и.

Кажу да је Тисин најновији говор леп Јест, „леп,“ којим се само замазују пукотине.

Боље би било да је говор био темељив. Али

ПОДЛИСТАК.

„Одавде — донде“!

(Приповетка, пуна самих „малера“) од „Дра Казбулбуца.“

Има већ торба година, како се са мојом женицом договарам, да се и ми мало окренемо по томе шареном свету, да и ми направимо какав „лустраже“ . . . Не толико моде ради, која налаже, да се бар једаред преко године мора ићи у какву бању, ли се већим делом лечи од — здравља, колико да испунимо давнашњу нашу скромну жељу, да видимо, како се и по већим местима живи.

Да би се ова жеља остварити могла, не пијем вам већ годину дана пива — *после ручка*, ни вина — *пре ручка*, а моја мила женица са свим се одучила да *пре водне* — „јаузује“; можете и сами прорачунити, да смо на тај начин могли лако уштедити таман толико, колико би нам по нашем предходном прорачуну као „рајзегелд“ нужно било. — То нам је била посведневна мисао, док збиља не дође сретан дан, да могах мојој женици довикнути: „Сад пакуј!“ . . . (али не мислите наопако, да сам

тај говор има тек толико темељности у себи, што може задовољити онога, који је пао на теме.

Тиса рече, да се све у Угарској окренуло на боље. А требао је рећи: све се окренуло — на боле.

Рече и то: мора порција бити већа. Ал не „народна порција“ јер ће народна порција због тог бити баш мања.

У осталом, само ти се каже, кад помислиш, да је Тиса држао говор у Вараду. Запамтите — вараду.

Архимандрит Магарашевић сад је у манастиру Шишатовцу. Још док постане архијерејски пастир, онда ћемо имати све у њему.

Видело вели: „напредњаци се неће упуштати у идуће изборе. А „Уставност“ вели: Тима је кисело грожђе чак још и у Септембру.

Шта ће бити ако нам будући свештеници буду вежењени? Ништа друго већ то, да ће будуће „попадије“ бити неудате.

„Видело“ саветује своје присталице, да не иду на изборе, међу ка сине јер их могу тамо заклати, испећи и т. д. Мора бити да оно сматра своје присталице за марву, кад им тако што светује.

Због тог није требала власт тај број „Видела“ конфисковати, него његовом уреднику дати место за прегледача стоке, кад се тако у томе разуме.

хтео рећи: *да се она* „пакује.“) Ту је био мишљен наш сандук, или што но ми Срби рекли: „куфер“, и сва „ну-жњејшаја“, која већ у „куфер“ иду

Дакле, у име бога видићемо и ми ту хваљену престолницу, проћи ћемо и ми многа места и градове, провешћемо се и ми на лађи и жељезници, па ћемо се, кад се сретно вратимо, моћи нашим пријатељима напреговедати, како смо се лено провели! . . .

И тако још једно „Збогом остајте“ и „срећан пут“, још један стисак руке моме пријатељу, и још једно „деветдесет и девет и три четвртине „цмокаца“ његовој лепој супрузи, (мал' не заборавих касти, да је ову последњу дужност вршила моја жена, а не ја, као што сте ви ваљда мислили,) и у име бога и светога Николе кренусмо се са колима до паробродске станице . . .

„Сретан пут рано“! . . . Зачу се у једаред са стране крештајући глас наше баба Соје, која се за опроштај одоцнила, па сад ево је ди гегуца, да нас бајаги поздравиле. —

О свети Никола! Истина да си ти само чудотворац на води, али за љубав нас двоје могао си баш и то чудо

Ђира Хахаха! Та то је баш оно што не сме да учини.

Ђира. Ја то не могу да верујем.

Спира. А шта?

Ђира. Чуо сам, да Пера Тодоровић већ и самом Гарашанину не мирише. Радо би се раскрестио с њиме.

Спира. Па то је бар лако. Нека му окрене леђа.

Из Карловаца.

Један придворник. Ваша Свјатост изволела ме ј дозвати да вам читам новине.

Герман. Па читај магарче, да чујем шта булазне.

Придворник. Ево овде има једна белешка, која ће вас можда занимати.

Герман. Какав је наслов, дедаче?

Придворник. Наслов је: „Православије у Јапану“.

Герман. Јами трице, сметењаче, док те писам фласнуо шаком по њушци. — Какво православије у Јапану!? — „Ја пан у православију,“ тако треба да пише.

Придворник. (Метанише.) Тако је, ваша Свјатост.

Герман. Гле суклате! Ти хоћеш мене да учини како је. Није тако.

Придворник. Па није тако, ваша Свјатост.

Герман. Е, то је већ крајњи безобразлук! Кад није тако, онда је овако: (Удари га дрхћућом песницом у груди тако јако, да мал нису обојици крв пропљували. — Али срећом нису обојина, већ само један.)

учивити, да не сретнемо прво баш баба Соју! Нисам од оних, који држе у врачбине, у гатке, али враг да зна, у место; „фала! фала!“ истиште ми се и нехотице једно громогласно: „Иди баба до сто фивола!“ . . . Зврктање кола и наглуост бабина учиниле су, да је ова мислила, да јој се срдачно захваљујем, на остаде иза нас још једнако довикујући; „срећан пут!“ . . . „Шта мислиш голубице моја, не били боље било, да се вратимо ватраг, па да други који дан кренемо на пут, кад не буде ни једне бабе у селу“? — питао сам зловољан моју смејућу се женицу. — Дуго је требало, док ме је својим слатким речима толико освојила, да сам бабу Соју још тек овако кроз маглу видео; са свим из вида не могах је никако изгубити Видиће те, да сам имао право. — журили смо, да не одоцимо, јер лађа долази у 3 сахата и 15 минута, — вели распоред пловитбе, али и овде се поново доказало, да лађа не полази пре — него што дође! па почем још није била дошла, то смо имали, доста времена, да размишљамо, када ће ићи!? Но то није не знам какав „малер“, то се дневно догађа и онима, који при

Ђука „Боже мој, шта ли му је то у Србији: „Уставна комисија!“

Шуна. „Уставна Комисија?! То ће бити комисија која уставља зло.“

Ђука. „А не долази ли какогод та реч „уставна“ од уста?“

Шуна. „Може бити и од уста. Али толико знам, да се неће бринути ни за чије трбуве.“

Ђука. Ала бога ти. Шуна, шта је то прерогатива? То је сигурно латинска реч.

Шуна. Није то латинска реч, већ баш српска. Ал је излишна, па зато је ти не знаш.

Ђука. А по чему је излишна?

Шуна. По томе, што је довољно ако је Ива рогат, — а кад је то довољно, онда је прерогат Ива излишна реч.

Ђука. Аха!

П у с л и ц е.

□. Русија хоће да има слободне руке. Кад је тако, не би ли добро било да се њени непријатељи постарају за слободне ноге.

●. Није истина да над вратом Фердинанда Кобуршког висе демаклеов мач. Не висе тај мач над његовим вратом, него над његовим невратом.

△. А можда то и није демоклеов мач, можда је то само сабља керим-пашина, на коју је и он негда приложио 105 фор.

поласку нису срели никакву баба Соју, па сам с тога са свим стрпељиво седио нуз моју милу сапутницу и — неколико добрих чаша пива У лађи [наместисмо се како боље могосмо, истина да ми криво беше на управу парсбродску, што нас у лађи раставише, али врашки „нем-сабат“ на женском одељку уливаше свакоме мушкарцу респект, осим господину — келнеру, који се тамо завукао, да слађе продрема! Вечерасмо заједно и дуго сећасмо загрљени на крову лађе, уживајући божанствено вече, и дивну околину, која се на тихој месечини сваки час мењаше. Умилан глас једног сапутника пробуди нас из наших сањарија То беше талијанац, кога ово дивно вече, река, шумице и брда толико занеше, да својим збиља дивним гласом одпева неколико љубавних романа из богате талијанске музе Срце се расдрага у мени

Месец се из чисте галантерије сакри за часак а ја пригрлих снажно моју милу сапутницу, пољубих јој зажарене усне и — скочих, да јој рекнем: „лахку ноћ“, јер беше време одмору, време сну, време растанку!

Допратим моје злато до женског одељка, и дубоко

А. Кажу да се у Сибирији појавила куга. Ми то не верујемо догод не оду тамо неколико пештанских и бечких новинара да лично увере и себе и нас.

* * *. Уставâ има рзних — бољих и лоших. Србија канда пре свега жели такав устав, који се не да обуставити.

Б. Г. Ценић, председник савета неће да суделује у комисији за нацрт устава, и то, као што вели због слабости. Што ће та слабост да изостане, можда ће устав бити у толико јачи.

в. Лендербанку су у Србији волели само неколико одабраних делија. Није им толико мила била ни Лендербанка, колко им је мило било лендер-банчење.

г. Кажу да је бивши министар финансије г. Вукашин Петровић све своје непокретно имање преписао на своју жену. Зар то није женијално!

д. Ако је Тиса миш, мачак ће га преварити и уловити. — Зна те-м-и-ш-вар-ски мачак како треба маукати.

е. Већ и самом Авђелићу није право, што је владика Бранковић заопуцао говорити мађарски. А како да буде право нама.

ж. Штета што сад нема какве нове етнографске изложбе у Москви. Ј. К. не би сад морао лично тамо ићи, доста би било да пошаље своју мађарску беседу, којом је као Србин дочекао српског владика.

зуданувши, вратим се мушком одељку, да потражим мој кревет: али како ми се нешто крв узнемирила, — ваљда са јаке врућине, — дуго не могах заспати, и премишљах премишљах но морам признати, да ми у овај мах није баба Соја или која од њених „чесмејших“ друга на памет пала . . .

Жубор реке, коју снажни точкови нашег пароброда просецаше, чинио је тако успављајућу музику да сам са најлепшим мислима — слатко заспао и ваљда се неби још ни пробудио, да ме не трже из сна нека велика ларма, трка по крову лађе и писак свираљке. . . Брзо скочим те са другим сапутницима појурим уз степенице горе. . . Један плашљивац узвикао се: „малер!“ „малер!“ а ја одма потегни у мислима сироту баба Соју, на одговор. —

„Малер“ је додуше био, али богу фала не такав, да би нам опасност претила, јер у пролазу крај силних воденица, заљубила се наша *модерна* лађа у једну од тих водених *прастарих мајсторија*, па је хтела са собом повући. — Вратим се опет натраг и продужим спавање, те тако сретно и зору преспавам. Кад погледах у побочне празне

Ж. Кажу да су ови Срби, који су се настанили у Русији за 100 година заборавили српски. Али има Срба, који су се вратили из Москве, на су већ после 15 година, код своје куће заборавили српски.

З. Открива се монумент Деаков. — Деак погледа на све стране и рече: Молим вас, покрите ме опет.

гг. Јокајеву драму: „Тражи своје срце“ забранише представљати. Али та је забрана кратко трајала. Нашло се срце. — Како би било кад би сада Лаза Костић својој драми преименовао наслов, па да се зове: „Тражи свог Перу Сегединца,“ — били се онда нашао и Пера Сегединца.

д. У Новом Саду има један хан, — тако се зове једно празно место, које ће доста новца стати док се изида. — И у Београд долази неки Хан, којџ ће стати још више новаца, ако се не поруши.

е. Немачког престолонаследника, који пати од грлобоље лечи доктор Mackenzie. — Кад би нешто султана заболело грло, тај се зацело не би дао лечити од тог доктора, — јер му је име врло налик на маказе.

ж. Хрватски сабор попунио је места својих стипендиста. Нема ли ту каквог капетана Рајина, да денунцира влади, како је сабор несавестан, јер су га руководили само партајски разлози.

з. Ad vosem Рајин. Нема тога злочина, који не нађе бар једног бранитеља. Тако и за Рајина веле, де је своје гадно дело учинио из два разлога. 1., Што

кревете, брзо се и ја обукох, а у поласку онако тек овлаш, попилах џеп мога „иберцигера“, у који сам синоћ, сигурности ради стрпао мој буђелар и женин џепни сахат. — Знате, да се човек мора од злих људи више чувати, него од злих духова. — Зато сам ја и испресавијао моју „касу“, т. ј. мој „иберцигер“, па га тушнуо себи под главу или боље рећи под јастук. —

Зато сам се *тек онако* пипнуо по џепу, али ми од тога пипања застаде и лунање срца и дисање! . . . Дрхћућом руком пипнем опет — и опет — и опет. . . .

Пипај до јације, али не напипа ти ништа, до — празан џеп!

Свети громовниче Илија! Удри муњом, да ми расветлиш оне тужне мисли, које ми у тај мах кроз мозак пролеташе! . . . Хладан зној као грашак велики, осуо ми врело чело, очи укочено гледају празнину изврнутог џепа а из уста ми само по кадкад кроз стиснуте вилице промаче: „Ао — ла“!! — То знате није баш српски, али ваљда ћете разумети, као да сам казао: „Трисга му. . .“!!

(Наставиће се.)

не може слатко да руча, догд кога не тужи; а 2., што је рођак овоме Дракулићу, због кога је Матицу денунцирао. Даклем међу мотивима има и мало р о д о љ у б љ а.

!!! Али какво је родољубље покренуло некога И. И—ћа те је у „Вољи Народа“ зиљуо и дрекнуо (да се чак у Пешту могло чути) на Матицу, да „у њој влада права анархија.“ — Добро би било да се тај господин са Рајним побрати, па као браћа да поделе оно гнушање, које је у истом чланку над Рајним праведно изрекао.

— Даклем Виделовци изјавише, да неће бирати посланика. — Према другом киселом грожђу, које их чека, ово је кисело грожђе слатко као сусак.

т. До сад је била вика на двогласне изборе. Сад ће Гарашавин (ако му је до шале) моћи направити виц. Ето вам, сад сте дочекали једногласне изборе.

Жир и тиква.

Лењи Паја под храстом се ваља;
крз гравчице свуд се жир промаља,
а нуз храст се умотала врежа
као каква замршена мрежа;
по врежи су тикве чутураче,
свака важи оку, а и јаче.

Гледи Паја, па мудроват стаде:
„баш је глупо, што природа даде,
да на вако неугледној врежи,
роди тиква, која оку тежи,
а на храсту, на тој шумској хали
тек жирићи, ка' прапорци мали!“

Тако Паја. — А са виса саде,
жирић мали њему на нос паде,
огреци га, по образу таче,
ад' озледе не причини јаче . . .

Брзо Паја убеђење стече,
да је лудо, што мало пре рече;
јер да тиква на храсту уроди,
па да она вако нос му згоди,
из носа би полетела — свила,
а од носа — лешиња би била.

Устихотворио

Др. Казбулбуц.

П р е в о д и.

Caesar omnibus anteponatur.

Цезара пред омнибус треба метнути.

Conticuere omnes intentique ora tenebant. (Verg. Aen. II 1.)
Заћуташе сви и у тинти држаху уста.

Превоо : Bacchus.

Госпојици. О Р.

Лена си, цурко, лена —
Поглед сјајног ти ока,
Блесак чела висока,
Зав'о ме.

Па још када сам чуо:
Да твој слађани тата,
Даје тисућ' дуката,
За мираз.

Можеш ли мислит' само —
Цурице моја мала —
Да ј' љубав моја шала?
Каж ми?

Реметичанин.

„Мајсторија козе пасе!“

Не знам, што се тужите
сви на ваше жене?!
Добар пример узмите
ето сви од мене:
још никада није ми
моја добра Стана,
очитала буквицу
из адикурана,
ако дођем у зору
ил' мало пре кући; —
Да јој чујем придику,
морао би пући!! . . .
— Ви држите, шалим се,
и да тако није? . . .
Ј. је водим са собом
да узаме — није!!!

Др. Казбулбуц.

Мој „густ.“

Чудан ли вам имам густ
кад се нешто бира,
па се срцу оставља
оно да избира!

Неки вољу видети
„гараву“, ил' „плаву“;
неки вољу лугове,
шумице и траву,
неки: шумор потока,
или бујну Саву,
неки вољу заносе,
неки вољу јаву;
а ја ви'те најводем:
„од прасета главу!!!
жућкасто—румену,
добро испечену,
вином заливену.

Др. Казбулбуц.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Једној торокуши!

Кад би *лењост*
какав заваг био;
кад би *језик*
дугачак вредно
кад би *смугња*
бар за плату била;
кад би *лажи*
вредиле ко свила;
богатија неби
ника женска била,
него *ваша*
торокуша Мила.

Др. Назбулбуц.

Слажу се.

То је живот!
К'о што Пела живи
С мужем својим, —
Цео свет се диви.

Већ двадесет година удата;
Нема више, нема ту ината.
Та живе ти —
Ко у неком рају —
Она на *једном*
Он на *другом крају*.

Реметичанин.

!!!

Без ваздуха живети се не да!
то је знано свима нама добро;
али да се и *од њега* сама не да живити,
том се неће дивити,
ни суфтилна дама,
а немоли мој трбушаст' побро!

Др. Назбулбуц.

Зар нема право.

„Иди к' врагу!... Иди к' врагу“!...
бесни снаша Пела, —
скупио се око куће,
свет из целог села!

А ча Мија? . . . шта он вели?
. . . . Од срдње ни трага!
Флегматично рећи ће јој:
„да *већ* сам код врага“!!!

Др. Назбулбуц.

Н а т п и с.

Просветна породица.

Просветна је породица
Те госпође Стаке:
Мајка воли учитеље,
ћерка воли ђаке.

Искреност!

Он:

„Признајем Вам, госпођице:
љубим Вас одавна!
Али љубав моја није
досад била јавна. —
У потаји, у типини,
љубити је слатко!“

Она:

„Захваљујем врло лепо
што љубите тако;
Љубите ме, али молим
као и — до јако!“

Др. Назбулбуц.

Мужевља жеља.

(Томпа.)

Ил да сам ја г л у в,
Ил она да је нема
Само би тако
Могли живет лако
Ја и моја Фема.

Vacchus.

Циганин пред судом.

Циганин био пред судом ради неког украденог коња.
Судац је знао да Цигани обично коње краду, пак се збу-
нио и запитао га, зашто је украо коња.

Циган. Каква *коња*, господине! шта ви то говорите?
Судац. Та да, да. Ја сам се и мео. Даклем призна-
јеш ли да си украо краву.

Циган. Ето га на! Најпре рекосте коња, па се
онда сетисте да сте погрешили. Сад опет краву, — гово-
рите само даље, господине, па ће те и сами доћи на то
да нисам ништа украо.

Судац. Али ето и пандур каже да си украо краву.

Циган. Ма ја више верујем вама него пандуру Ви
сами рекосте да сте се збунили, да ја нисам украо коња.

Судац. Није реч о коњу већ о крави.

Циган О крави, о крави, — али боље да останемо
при коњу.

Фрајла Стаза. Ти, девојко данас ниси при по-
гребу плакала. Изгледа као да немаш срца.

Фрајла Милчи. Иди, како можеш тако што речи.
Плакала би ја, још те како, ал сам случајно заборавила
шнуфтиглу код куће.

* З д р а в и с у. *

А. Молим Вас позајми те ми 50 фор.

В. Немам при себи.

А А код куће? —
 Б О зафаљујем лепо на питању, фала Богу здрави
 су сви. Адије!

Гвоздензуба.

* * *
 Господин. Дајте ми за мога слугу јефтине цигара.
 (Девојка оће да завије).

Не не, дајте ми једну ома да запалим.

Гвоздензуба.

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима. па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по именце свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, ако дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своје листу цедуљу нађе, да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Ишла је књижица:

ФИЛИП ВИШЊИЋ

СРПСКИ ПЕСНИК, ГУСЛАР И ЈУНАК.

Књига говори опширно о Вишњићу и значају његовог рада, а доноси његове најлепше песме, као:

1. Почетак буне на дахије. 2 Бој на Салашу. 3. Бој на Чокешини. 4 Бој на Мишару. 5. Дика Слијепца (песма Симе Милутиновића-Сарајлије у славу српском гуслару Филипу Вишњићу.) Књижицу је уредио Иван Иванић новинар. Цена је књизи 20 новч. а добити се може у свима српским књижарама.

Књижара Крајновића и Суботића.
 у Срем. М тровици.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање 16 н.
 Упутство уз буквар за основне школе 10 „
 Црквено слов. буквар са читанком ново издање 16 „

Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 „
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 „
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укрочена, 306 стр.	90 „
Рачунски примери за уч. 3.-ег разр. осн. шк.	8 „
„ „ „ 4.-ог „ „ „	8 „
„ „ „ 5.-ог „ „ „	10 „
„ „ „ 6.-ог „ „ „	8 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 „
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 „
Наука из светог писма (за писање и на изуост учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучниахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 „
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 „
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Бутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде податак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 „
Један пут један — таблица на тврдој артаји —	2 „
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
„ II.	60 „
Велика катавасија	1. — „
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — „
Одабране народне песме за учење на изуост у срп. основним школама друго издање	10 „
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

РВА ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1887. до од 24. марта даље наредбе.

Из **НОВОГ САДА** у **СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ**: сваки дан у 5 и по сахати после подне.
 Из **НОВОГ САДА** у **ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ**: извизи-мајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
 Из **НОВОГ САДА** у **ЗЕМУН-БЕОГРАД**: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом,
петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-
ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у
10 и по сахата пре подне.
У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887
ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичких особина и једнострукости
у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса.
Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним
бојама (које су као год и масне) а и без боје, који па-
тосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код сто-
варишта

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Л. Стефановића. 3—6

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

јест

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Александ. пл. Новача лекарика
у Вел. Бечкереку.

Особито се препоручује код сифилитични болести и код
последница истих, проузрочене занемарењем, надаље
код шкрофула, особито у они случајеви где се отоци
жлезда и старе тирофулозне ране налазе.

Непроцењив лек против костобоље, главобоље, реума-
тички болести, живаца, болести на ножи, тешко зар-
расшчујућим ранама, миграини, тешком дисању, падави-
ци, одекљању, жутици, грчеви у матежици, отоку ци-
герице и слезине. Да успех имаде нужно је 4—5
боца Јодкали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1-20

Главна стовариште А. пл. КОВАЧА, лекарна код
„Спаситеља“ у Вел. Бечкереку.

ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера.
Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Фрања пл. Бенко. Загреб: Антон
Кегл. (Barmherzige Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл.
Драскови; Суботица: Д. Дечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9.
Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Ђорђе Кригнер,
Kalcinplatz. Александар Молдовањи, Wasserstadt. Сегедин: К. пл.
Барчаи. Темишвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулифај.
Х.-М.-Вашархел: К. Бернатеки. Печу: Кол. Гебел. Праг: В. Фраг-
нер, Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебрецин: Др. Е. Рочнек.
Сатмар: Ј. Босни. Капау: Ф. Корлт. Пожун: Венделин Хајм
Ђур: Ото Петри 2—10.

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА!

Један комад памучног платна (Baumwolleinwand) 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад памучног платна $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад памучног платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад памучног платна широко $\frac{5}{4}$ рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“-платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.50
Један комад платненог окфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	ф. —.10
Један риф изврсног двоструког паркета	ф. —.15

30.000 РИФИ ФИНОГ

СРПСКОГ ПЛАТНА

57 cmtr широко риф 14 $\frac{1}{4}$ новч.62 cmtr широко риф 15 $\frac{3}{4}$ новч.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трго-
вина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА

ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

8—15

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордуре, паркета, креаса,
румбургског и холандског платна, кречетних хаљина, чаршава за
столове, салвета, марама од памука и вуне.

Моје стовариште
у изложби за извоз
из Аустро-Угарске
државе код Аустро-
Угарског Друштва
(österr.-ung. Export-
Verein) у Бечу, Ј.
Wollzeile Nr. 35 сто-
ју сваки у свако
доба слободно на
углед.

У врло великом избору извршних, најлепших и правих салвета
(Waschechten Mode-Borduren Satins.)
Castor Vagolla памучне парале за госпође и децу.